

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 10 Ἰουλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 32

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ἄ, ἔτσι ; ἔκαμε ὁ Μάριος.

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυ-
νόμος. Ἐπειδὴ εἶχες πεῖ πὺς πιθα-
νὸν νὰ ἦταν ὁ κλέφτης σου ὁ ξανθὸς
ἐκεῖνος κύριος ποὺ ἐδραπέτευ-
σε ἀπὸ τῆ φυλακῆς, γιατί εἶχε
τὰ ἴδια μάτια, ὑποπιεύθηκα,
διέταξα ἔρευνα στὴν κάμαρά
του, ἀνακάλυψα τίς βαφές, κι'
ἐπειτα ἔφερα ἕναν κουρέα, ποὺ
τὸν ξανάκανε ἀπὸ ξανθὸ μελα-
χροινὸ, κι' ἀπὸ γενειοφόρο ξυ-
ρισμένο. Ἔτσι θὰ ξαναμπῇ στὴ
φυλακῆ. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, θὰ
πάρουμε δλα μας τὰ μέτρα νὰ
μὴν ξαναδραπετεύσῃ. Τώρα ὁ
Μάριος Καπάνης θὰ υπογράψῃ
αὐτὸ τὸ πρακτικὸ καὶ θὰ εἶναι
ἐλεύθερος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ
ταξίδι του, νὰ πάῃ στὴν πα-
τρίδα του ὅπου τὸν περιμένουν
οἱ γονεῖς του.

— Εὐχαριστῶ, κύριε ἀστυ-
νόμε, ψιθύρισε ὁ Μάριος. Μὰ...
ποῦ τὸ ξέρετε ;

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀλλὰ τὸ ὑ-
ποθέτω, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυ-
νόμος.

Καὶ κοίταξε τὸ Μοντανῆ τό-
σο ἐκφραστικὰ, ὥστε ἀμέσως
αὐτὸς κατάλαβε : Ὁ Ματθαῖος,
χωρὶς ἄλλο θὰ παρουσιάσθηκε
πάλι καὶ θὰ πληροφόρησε τὸν
κ. ἀστυνόμο ποιά ἦταν τὰ παι-
διὰ ἐκεῖνα, ἀπὸ ποῦ ἔρχονταν
καὶ ποῦ πῆγαιναν.

Ὁ Μάριος ὑπέγραψε τὸ «πρα-
κτικὸ»—τὸ χαρτί δηλαδὴ ὅπου
ἕνας γραμματικὸς εἶχε γράψῃ
σύντομα τὴν κατάθεσὶ του—
κι' οἱ τέσσερις ταξιδιώτες ἀπο-
χαιρέτησαν τὸν καλὸ ἀστυνόμο,
ποὺ τοὺς ἐπρόπεμψε φιλικώτα-
τα, εὐχόμενός τους καλὸ κα-
τεῦθιο.

Στὴν πόρτα ὁ Μάριος κοντο-

στάθηκε, σὰ νὰθελε ἀκόμα κάτι νὰ
πῇ.

— Θέλεις νὰ μοῦ μιλήσῃς ; τὸν
ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Μάριος ἤθελα

νὰ μάθω, τώρα ποὺ βρήκαμε τὸν
κλέφτη, θὰ βροῦμε καὶ τὰ χρήματα
ποὺ μοῦ ἔκλεψε ;

— Δυστυχῶς, παιδί μου, ἀποκρί-
θηκε ὁ ἀστυνόμος, δὲν εἶναι πολὺ πι-
θανὸ νὰ τὰ βροῦμε. Αὐτὰ μὴν τὰ λο-
γαριάζεις πιά, πάνε ! . . Εἶναι, βλέ-
πεις, τόσος καιρὸς ἀπότου σοῦ τὰ
ἔκλεψε. Δὲν μπορούσε νὰ τάχῃ ἄ-

«Ἡ γυναῖκα θρηνεῖ γοερά καὶ ξεφωνίζει μὲ ἀπελπισία». (Σελ. 282 στ. β')

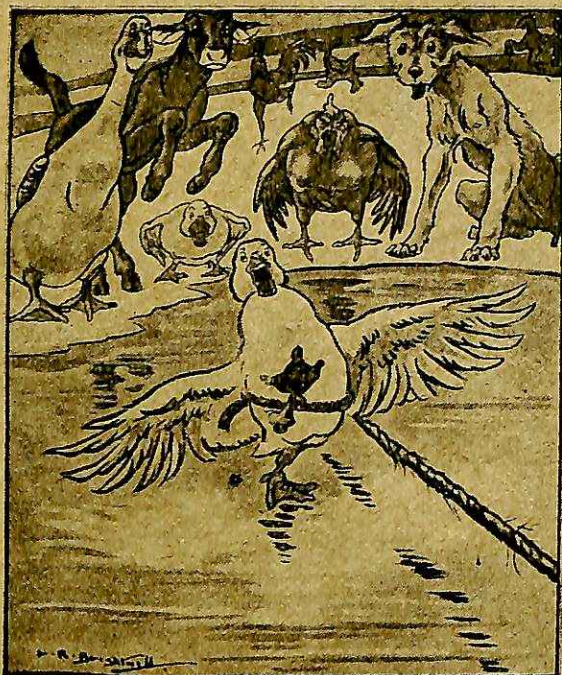
ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΑ'.

— Ένα σχολινί! φώναξε η Σεινάμενη να του πετάξουμε ένα σχολινί να πιαστή και να τον τραβήξουμε όλοι!

— Ναί, ναί! έλατε, γρήγορα, και πάγωσα! ξεφώνισε ο Γκρινιαός.

Βοήθησε και το σχολινί. Το έπιασε η Σεινάμενη και το πέταξε στο βάλτο. Ο Γκρινιαός άρπαξε την άλλη άκρη με τα πόδια του και με το στόμα του.

— Στάσου! του φώναξαν οι άλλοι να το πιάσουμε πρώτα όλοι, να σε τραβήξουμε καλά.

Ο χοίρος όμως πιασμένος τώρα απ' το σχολινί, άρχισε ν' γλιστρά στον πάγο πριν το πιάσουν κι' οι άλλοι. Έτσι κατάφερε να παρασύρει τη Σεινάμενη τη μόνη που κρατούσε μέσα στον παγωμένο βάλτο. Την ίδια στιγμή άκουσθηκε ένα δυνατό κράκ. Ο πάγος έσπασε από το βάρος του Γκρινιαού που βρέθηκε μέσα στο νερό. Ευτυχώς ήξερε

κολύμπι καλύτερο από παγοδρομία. Και τότε κολυμπώντας, πότε πατώντας στα συντρίμια του πάγου κατάφερε να βγεί... χωρίς να παγώσει. Όσο για την πάπα, αυτή έμεινε να κάμει το μπάνιο της. Κι' ήταν τόσο ευτυχισμένη που ξεαναβόηκε το αγαπημένο της νερό!...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΔΙΠΡΑΚΤΗ)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Όλοι, σηκώνονται πάνω. — Μάλιστα, μάλιστα...

Μιχάλης. — Α! Δε σ'α χρειάζομαι. Είναι ένα πολύ άπλο πείραμα, αλλά πολύ ωραίο. Σταθήτε. (Σύνει το κεφάλι του). Α, νά. Το παραβάν! Θα το βάλουμε στη μέση και θα χωρίσουμε την κάμαρα στα δύο.

Κωστάκης. — Έδωκο.

Κική, τρέχει, πάνει το παραβάν.

Κωστάκης. — Όχι, όχι τα χορίτσια στις δουλιές. Τ' αγορά. Έτσι λέει ο Μπαμπάς. Έλα, Μιχάλη...

Μιχ. και Κωστ., τοποθετούν το παραβάν έτσι, ώστε η σκηνή να χωρίζεται σε δύο και από την πλατεία να φαίνονται τώρα και τα δυο μέρη της σκηνής.

Άννα. — Τώρα;

Μιχάλης. — Τώρα έσείς θα καθήσετε δώ, όλοι σας, από τη μιά μεριά της κάμαρας. Σε καρέκλες. Έγώ

έδω. Μόνος μου. Χωρίς να κουνήσω τα χέρια μου, ή πάστα θα κοπή σέ... πόσοι έλκαστε; Τέσσερις. Δοιπόν θα κοπή σε τέσσερα κομμάτια και θάρθη στο στόμα σας. Χωρίς έγώ να κουνήσω τα χέρια μου.

Παύλος. — Αλήθεια;

Κική. — Τι περίεργο!

Κωστάκης. — Ναί, ναί. Πολύ περίεργα πράματα γίνονται με τα πειράματα. Ο Μπαμπάς π'α μου έχει κάνει... Αυτό όμως ποτέ.

Μιχάλης. — Έλατε γρήγορα. Μπρός! Καθήστε.

Όλοι, κάθονται.

Μιχάλης, σιάχνει το παραβάν. — Νά από δώ από τη χαραμάδα θα περάσει το γλυκό. Δοιπόν. Προσοχή! Έ!

Κωστάκης. — Προσέχουμε. Προσέχουμε. Αϊντε. Έχω μεγάλη άγνομομησία.

Μιχάλης. — Μά όχι έτσι. Νάχετε ανοιχτό το στόμα. Γιατί ή πάστα θάρθει ίσια στο στόμα. Με το στόμα κλειστό θα πασαλειφτείτε.

Κική. — Α! Καλά μάς το είπες. (Ανοίγει το στόμα της).

Παύλος. — Έγώ θα τ' ανοίξω όσο μπορώ να χωρέσει το κομμάτι (ανοίγει το στόμα).

Άννα, ανοίγει το στόμα της.

Κωστάκης. — Μετά νά μάς εξηγήσεις πώς γίνεται. Ο μπαμπάς έξηγει.

Μιχάλης. — Όρα! Θα σ'α εξηγήσω. Προσοχή. Μην το κλείνετε το στόμα. Τα μάτια στη χαραμάδα.

Όλοι, νεύουν «καλά».

(Ο Μιχάλης που βρίσκεται από την άλλη πλευρά του παραβάν και δε φαίνεται από τα παιδιά, άρπαζει το πασιτοάκι, το τρώει λαίμαργα. Οι άλλοι περιμένουν με το στόμα άνοιχτό. Ο Μιχάλης, μετά, δεν ξέρει τί να κάνει. Στριφογυρίζει, τέλος χώνεται κάτω από το τραπέζι. Οι άλλοι περιμένουν πάντα με το στόμα άνοιχτό. Σιγά, σιγά άρχίζεται ο ένας να ρίχνει ματιές στον άλλο, πάντα με το στόμα άνοιχτό.)

Άννα, χάνει την ύπομονή της. Πάντα με το στόμα άνοιχτό και τα μάτια στη χαραμάδα, σπρώχνει με το ένα χέρι τον Κωστάκη και με το άλλο κάνει νόημα, σαν να ρωτά τί γίνεται;

Κωστάκης, πάντα στην ίδια στάση, σηκώνει τους όμους σαν να λέει δεν ξέρω.

Κική, πάντα στην ίδια στάση, κουνά και τα δύο χέρια, σά να ρωτά.

Παύλος, Ακίνητος με το στόμα άνοιχτό και τα μάτια στη χαραμάδα λέει, χωρίς να κλείση το στόμα του. — Μά πότε θάρθη στο στόμα μου το γλυκό;

Άννα, σηκώνεται πάνω με το στόμα άνοιχτό.

Κική, επίσης.

Άννα, νεύει στον Κωστάκη, ότι θα πάει να δει.

Κωστάκης, της νεύει να πάει.

Άννα, πηγαίνει.

Κική, την ακολουθεί.

Άννα, με την πρώτη ματιά, βλέπει τον Μιχάλη κάτω από το τραπέζι. — Έ! Τι γυρεύεις έδω;

Κική. — Πώ! πώ! Έφαγε το γλυκό!

Άννα. — Πώ! πώ! Τι λαίμαργος είσαι, καυμένο. Δεν ντρέπεσαι; (περιφρονητικά).

Μιχάλης, γελά ψεύτικα. — Χά, χά, χά. Σ'α γέλασα! Σ'α γέλασα!

Κωστάκης, πλησιάζει. — Α, έτσι! Μ'α γέλασες; Αυτό ξέρεις πώς λέγεται; Απάτη. Έτσι λέει ο Μπαμπάς.

(Ακολουθεί)

ΙΡΙΣΙΝ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ALEXANDRE ALANOF
και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ός τη στιγμή αυτήν ο καθηγητής Μπάτλερ μιλούσε ελεύθερα, φλογισμένος από το πάθος που τον ζωντάνευε όταν έπρόκειτο για όλα αυτά τα πράγματα. Μά ή εξαψη αυτή δεν κράτησε πολύ το άφορητο κρύο που έκανε έπάνω σε τούτη την ταρατσα του έφερε πάλι βήχα δυνατό και φτέρνισμα. Στο τέλος ο δυστυχισμένος, μ'ην άντέχοντας πιά έβαλε το χέρι στο λαιμό του κάνοντας νόημα πως έσκασε.

— Σε παρακαλώ, πατέρα, άς γυρίσουμε πίσω, είπε ή Καίτη.

Και έπειδή ο Έρρίκος δεν έννοούσε να έγκαταλείψη το τηλεσκόπιο, άποθυμάζοντας τώρα τον Φόβο που ξεπρόβαινε από τον δρίζοντα, ή νεκρή Άγγλίδα γύρισε και τον ρώτησε:

— Θα μπορέσετε, κύριε, να βρήτε μένος σας τον δρόμο σας; Δεν είναι ριφολίνδυνο να σ'α αφήσουμε έδω;

Ο Έρρίκος στράφηκε με βία δεν είχε καλοκαταλάβει τα λόγια της νέας, μά βλέποντάς την πως έφευγε έτοιμάσθηκε άδίστακτα κι' αυτές να την ακολουθήση.

Οι πέντε φίλοι μάς κατέβηκαν πρώτα στην αίθουσα για την όποια είχε κάνει λόγο ο καθηγητής και όπου θα γίνονταν οι προβολές του τηλεσκοπίου. Ο Βαρνάβας, που δεν καταλάβαινε και πολλά πράγματα από τα διάφορα προβλήματα της όπτικής που έξηγοούσε ο καθηγητής στους δύο νέους, περιεργαζόταν την αίθουσα. Η περιέργειά του είχε κεντρισθεί σε μεγάλο βαθμό από κά-τι πηγάδια όλοστρόγγυλα, στενά τόσο ώστε μόλις να χωρά ήνας άνθρωπος. Παρόμοια πηγάδια είχε ιδεί και έπάνω στην ταρατσα. Ήταν βαθύτατα και χάνονταν στο σκοτάδι, τόσο που ήταν άδύνατο να διακρίνη κανείς από ψηλά πόσο ήταν το βάθος τους.

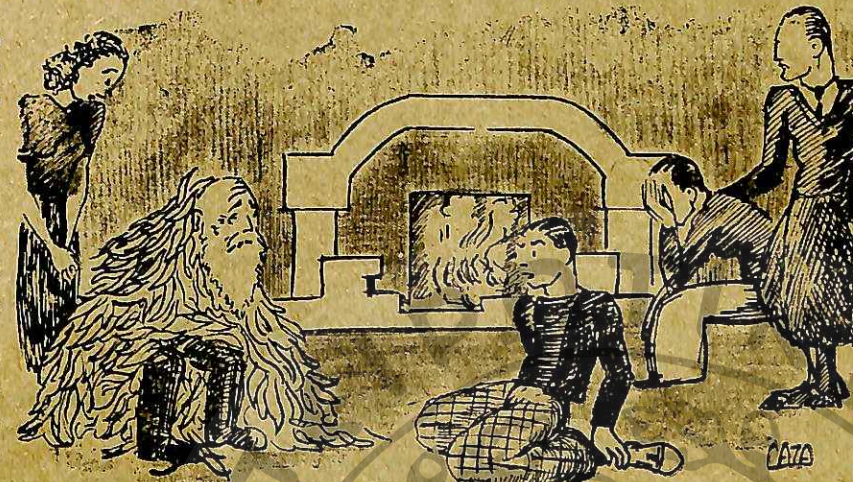
Μόλις βρέθηκε σε κλειστό χώρο ο καθηγητής μπόρεσε ν' άναπνεύση. — Αυτοί είναι οι άνελκυστήρες,

τα «λίφτ» των Άρειών είπε, σαν παρατήρησε τί είχε προκαλέσει την προσοχή του Βαρνάβα.

— Αυτοί θα ήταν όμως άνελκυστήρες για ένα πρόσωπο μονάχα, είπε ο Άνδρέας, γιατί οι καμπίνες που θα περνούσαν από δώ μέσα θα ήταν πολύ μικρές.

— Δδδεν είχε καμπίνες, άααφούτ! έκανε ο καθηγητής μ' ένα δυνατό φτέρνισμα. Το πράγμα ήταν πολύ... άαφούτ... πολύ άπλοότερο.

— Πατέρα, πατέρα, μή μιλάς. Έλα, πάμε γρήγορα στο σπίτι. Οι κύριοι άς έχουν την καλωσύνη να περιμένουν λίγα λεπτά άκόμη τις εξηγήσεις σου.

Όταν βρέθηκε καθισμένος κοντά στη φωτιά, ο καθηγητής Μπάτλερ άρχισε πάλι να μιλά. (Σελ. 286, στ. γ')

Ανάμεσα από τα έρείπια, από τους γκρεμισμένους τοίχους, από τους βουλιαγμένους δρόμους έφθασαν με κόπο και δυσκολίες στην κατοικία τους.

Συνειδησιμένος τώρα πιά κάπως ο αυτές τις δυσκολίες ο Άνδρέας δεν άκολουθούσε πιά τυφλά σαν αυτόματο τον καθηγητή και την κόρη του. Η έμφυτή του περιέργεια τον έκανε να χασομερά ή πότε-πότε ή να βγαίνει από το δρόμο για να ιδεί καλύτερα κάτι που του κινούσε την προσοχή και έτρεχε να φθάση τους άλλους μόνον όταν άκουγε τον κρότο από τα βήματά τους να χάνονται στην άπόσταση.

— Δεν βλέπω, είπε, ούτε ίχνος καμινάδας πουθενά, σε κανένα κτίριο. Ήταν το κλίμα άλλοιότυπο όταν κατοικούσαν οι Άρειοι αυτό τον πλανήτη ή τα πλάσματα αυτά είχαν τέτοια σωματική διάπλαση ώστε να

μην υποφέρουν από το κρύο;

— Σ'ας παρακαλώ, αφήστε να κά-νετε τις έρωτήσεις σας όταν φθάσουμε στο σπίτι, άπάντησε ή Καίτη με κάποια άνυπομονησία.

Ο Άνδρέας ντροπιασμένος έσκυψε το κεφάλι, μά ο Έρρίκος κοντοστάθηκε και θαύμαζε τη νέα.

Όταν βρέθηκε ξανά καθισμένος στη γωνιά του, κοντά στη φωτιά που είχε πάλι ανάψει ή Καίτη με τη βοήθεια των φίλων της, ο καθηγητής Μπάτλερ άρχισε πάλι να μιλά χωρίς να τον έχει ρωτήσει κανείς.

— Πρώτα απ' όλα οι άνελκυστήρες, είπε. Τις όνομάζουμε άνελκυστήρες αυτές τις τρύπες, αλλά δεν ήταν. Το σώμα των Άρειών, όπως και το δικό μας, ήταν καλός άγωγός του ήλεκτρισμού και είχε μαγνητισμό μέσα του. Τη σωματική τους αυτήν ιδιότητα οι Άρειοι την χρη-

σιμοποιούσαν πολύ για τις μετακινήσεις τους. Για να άνέβουν στα έπάνω πατώματα ή στις ταρατσες των σπιτιών τους δεν χρειάζονταν να κά-νουν τίποτε άλλο παρά να μπουν μέσα στα πηγάδια εκείνα που είδαμε. Σ' όλο το ύψος των πηγαδιών, από άπόσταση σε άπόσταση ήταν βαλμένοι μαγνήτες που τους τραβούσαν όλοένα και πιο ψηλότερα και έτσι τους άνέβαζαν άκοπα έπάνω.

«Όσο για το άλλο, το άν οι Άρειοι είχαν ανάγκη από τεχνητή θέρμανση το χειμώνα, μού φαίνεται πως και σ' αυτούς είχε παρουσιαστεί το ίδιο πρόβλημα όπως και σε μάς. Στα έξερευνητικά ταξίδια που κάναμε με την κόρη μου συναντήσαμε πολλά φτωχικά καλύβια και σπιτία που είχαν κτισθεί σ' έποχή παλαιότερη απ' ήτι τα γιγάντια αυτά κτίρια και που είχαν καμινάδες, στο ίδιο σχέδιο, έπάνω-κάτω καμινόμενες με τις καμινάδες των δικών μας σπιτιών, της Γης.

«Στα τελευταία όμως χρόνια οι Άρειοι είχαν καταφέρει να συγκεντρώσουν την θερμότητα σε περιωρισμένους χώρους, να την κάνουν «κονσέρβα» σαν να πούμε, όπως έκάναμε έμεις για τον ήχο. Είχαν λοιπόν τη θερμότητα συμπυκνωμένη μέσα σε μικρά κουτιά.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

*Έξω έχει δύσει ο ήλιος
Κι' η Λιλίκα είναι μόνη
Καθιστή σε μιὰ καρέκλα
Στ' ολοσκότεινο σαλόνι.

*Έξαφνα εκεί που είναι
Βυθισμένη στα όνειρά της
*Ήχους απ' το πιάνο ακούει
*Όπου βρίσκεται κοντά της.

*Ω! Θεέ μου! συλλογιέται
Και πετάγεται άπάνω,
*Έδώ δά, κανείς δεν είναι
Μοναχό παίζει το πιάνο ;>

*Η καρδιά της πάει να σπάσει,
Τά ποδάρια της λυγίζουν
Και μέσ' το σκοτάδι βλέπει
Δύο μάτια να γαλίζουν.

Τότε έρχεται στο νού της
Μιά ιδέα φοβερή,
Κάποιο φάντασμα πώς θάναι,
Κι' εϋθύς μπήγει τή φωνή.

Τρέχει άμέσως προς την πόρτα
Την άνοίγει και φωνάζει :
*Αχ! μανούλα μου, βοήθεια
*Ένα φάντασμα με σφάζει>.

Κ' η μητέρα ή καϋμένη
Που δουλεύει στο τζάκι έχει
Παρατά την κατσαρόλα
Και μέσ' στο σαλόνι τρέχει.

Σάν το ήλεκτρικό άνάβη
Κι' όλα φως τά πλημμυρίζει
Είς το άνοιχτό το πιάνο
Βλέπει κάτι να μαυρίζει.

Είναι της Λιλής ο γάτος
Που κοιτάζει μ' άπορία
Σάν να λη: *Μά για μένα
Γίνετ' όλη ή φασαρία ;

*Επειδή—για να μη φύγω—
Μούχαν κλείσει την πορτίτσα
*Ήρθα πάνω εις τά πληκτρα
Για να κάνω μια... βολεύτσα>.

Δορελάϊ [Γ]

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

*Αγαπητή μου φίλη,

Προχτές στη γειτονιά μας έγινε μεγάλη φασαρία. Καθόμουν, που λές, στο παράθυρο και προσπαθούσα να διαβάσω διαγωνισμό, μάλλον έπειθα τον εαυτό μου ότι διάβαζα, για ναχω κάπως πιά ήσυχη τή συνείδησή μου. Ξαφνικά άκούω φωνές, ποδοβολητό και βλέπω δάκρυα τή γειτονιά να τρέχει κάπου που.

Σηκώθηκα κι' εγώ, και άιντε, κατακυλώ τή σκάλα, χτυπώ τις πόρτες και τρέχω από πίσω. Με μιάς έσχασα το διαγωνισμό και τά βάσανα. Ξαναζωντάνεψα!

Πρέπει να σου θυμίσω, ότι ή συνοικία μας είναι σχεδόν έρημη. Τά σπίτια σκορπισμένα πέρα δώδε, δένδρα σε πιά ανατάλληλες θέσεις, άγριόχορτα στους δρόμους.

Τήν κλείνουν απ' τή μιὰ μεριά ή

γραμμή του τράμ, απ' την άλλη ή θάλασσα.

Λοιπόν, σου λέγω, τρέχω και γώ, τους φτάνω και ρωτώ τον ένα και τον άλλο, τί έγινε. Ού, έσχασα να ρωτάω, πουθενά δε μου έξηγουσαν, όταν βλέπω τή Φρόσω, τήν υπηρέτριά μας.

Αυτή μου άπάντησε κάπως λογικά :
—Έφυγε το καναρίνι τής Γερμανίδας, (αυτή ξέρεις που κάθεται άπέναντί μας). Τάφισε άνοιχτό το κλουβί ή Κατίνα και φοβάται τώρα τήν κυρά Δέσ, κλαίει το κακόμοιρο.

—Και τί θέτε να κάνετε δώ πέρα ;
—Θά το πιάνουμε, όπως προχτές τής κυρά Μαρίας.

Γύρισα και κοίταξα το δέντρο όπου βρισκόταν το καναρίνι. Ήταν ένα ψηλό, κατοχρονιάτικο πεύκο με λίγο κορμό. Και κει πάνω καθόταν το μικρό καναρινάκι, που για το χαμό του έχυνε μαύρα δάκρυα ή Κατίνα, και κελαιδοῦσε.

—Ανέβα σύ, Γιάννη, φώναξε μιὰ κυρία στο μεροδουλετή της.

—Ανέβα σύ, κυρά μου. Δεν πάω να σπάσω το κεφάλι μου, για ένα παλιοκαναρίνι. Για δες ίσσο που είναι το δέντρο. Μήτε γάτα δε σκαρφώνει και σύ λές ν' ανέβω εγώ!

—Νά ρίξουμε λίγο νερό, λέει ή κυρά Άννα, να βραχούνε τά φτερά του να πέση.

—Δεν μπορούμε, τής φώναξαν, είναι πολύ ψηλά.

Τέλος ήρθε τρεχάτος ο άδελφός τής Ζωής.

—Πού είναι, πού είναι φώναξε, και σάν του δείξαμε σάθηκε αποθαρημένος. *Ο κορμός είναι πολύ λείος. Σήκωσε όμως μιὰ πέτρα και τήν έέταξε στο δένδρο. Ή πέτρα διέγραψε μιὰ καμπύλη και χτύπησε με όρμη σ' ένα κλαρί.

Οι πέτρες πέφτουνε τώρα βροχή, καμιά όμως ευτυχώς δε χτύπησε το καναρίνι που απ' το φόβο του σώπασε.

Τώρα, νά, άρπάζει κι' ο Γιάννης μιὰ πέτρα, τήν πετά ψηλά που μόλις φαίνεται και άγγίζει το κακόμοιρο το καναρίνι, κι' αυτό όπου φύγει φύγει.

—Πού πάει, το είδες ; φωνάζουν όλοι και τρέχουν.

Φτάσαμε στις καλαμιές.

—Εκει κρύφτηκε, λέει ή Έλενή.

—Φέρε λίγο νερό, Έλενίτσα.

Σε μιὰ στιγμή το νερό βρίσκεται έδώ και ή κυρά Άννα μπαίνει γενναία στα καλάμια.

—Ποῦντο καλέ, για στάσου, άκόμη νερό, Έλενίτσα, άκούμε τή φωνή της. Και τέλος θριαμβευτικά : Τόπισα!

Και παρουσιάζεται, κόκκινη, τσαλακωμένη κρατώντας στα χέρια μιὰ κίτρινη μπαλίτσα : το καναρίνι.

*Η Κατίνα τής τ' άρπάξε απ' τά χέρια και το γέμισε κλαίοντας με φιλιά.

*Ήταν κομωδιά να τή βλέπεις.

*Αφού έφυγε, φύγανε και οι άλλοι.

*Ανέβηκα και γώ στο διαγωνισμό μου.

Σ' άφίγω τώρα, χρυσή μου, γιατί έχω να μελετήσω... για έναν άλλο διαγωνισμό.

Με άγάπη

*Ανθος του Μαΐου[Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κάποιος φίλος του λέγει στον Γελαστό *Υπολοχαγό :

—Βλέπεις αυτόν που έρχεται πές του ότι δεν είμαι έδω.

Κι' ο Γελαστός *Υπολοχαγός :

—Μπδ και δεν του τό λές μόνος σου, καϋμένε ! ..

Σαρπηδών

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Κεινοί όροι : —Θά προκηρύξω, άρχίζοντας από σήμερα, μιὰ σειρά *Εκτάκτων Διαγωνισμών για το Καλοκαίρι. Σ' αυτούς μπορούν να λάβουν μέρος *δωρεάν* όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκριμένο για το 1937, με πληρωμή 3 δραχμών (σε γραμματόσημο) για κάθε άπάντηση οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομητές ή άδελφια συνδρομητών, και δραχμών 5 οι άγοραστές ή άλλοι άναγνώστες.

Κάθε άπάντηση πρέπει να είναι γραμμένη καθαρά σε χαρτί χαρτί, με τον τίτλο *Απάντηση στον τάδε Διαγωνισμό> και με τόνονα, το ψευδώνυμο (άν έχη), τήν ηλικία και τή διαμονή του διαγωνιζομένου. Ή προθεσμία για όλους τους Διαγωνισμούς είναι *ως το τέλος Σεπτεμβρίου 1937*. Καθένας μπορεί να λάβη μέρος *μόνο σ' όσους Διαγωνισμούς θέλει*. Και να στείλη τις άπαντήσεις του ή μιὰ — μιὰ, όσο τις κάνει, ή όλες μαζί στο τέλος τής προθεσμίας.

1. Διαγωνισμός Φωτογραφίας

Θέμα : *Εν άγορικό ή χωριάτικο σπίτι έλληνικό (μά και ξένο, άν ο διαγωνιζόμενος μένη στο έξωτερικό). Μιά μόνο φωτογραφία (δυό ή τρεις άν το ίδιο σπίτι παρασταίνεται από διάφορες όψεις) οπουδήποτε μεγέθους, φθάνει να είναι καθαρή, ζωηρή, για να τήν ξαναφωτογραφίσω προς δημοσίευση.

Ή φωτογραφία αυτή πρέπει να είναι κολλημένη σ' ένα φύλλο κοινό χαρτί. Από πάνω να είναι γραμμένοι οι τίτλοι *Απάντηση στο Διαγωνισμό Φωτογραφίας του δέινα κτλ... κι' από κάτω μιὰ σύντομη έκθεση — από 30 το πολύ άράδες σάν αυτές — που να λήη

ποῦ βρίσκεται το φωτογραφούμενο σπίτι, και να κάνει τήν περιγραφή αυτού του ίδιου του σπιτιού καθώς και του

όλόγυρα τοπίου (τής περιοχής). Ή έκθεση αυτή πρέπει να είναι όσο το δυνατό καλογραμμένη, λογοτεχνική, γιατί θά δημοσιευθί μαζί με τή φωτογραφία, άν τυχόν βραβευθί.

(*Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι μιὰ καλή φωτογραφία δεν μπορεί να βραβευθί και χωρίς να είναι τόσο καλή ή έκθεση που θά τή συνοδεύη. Ούτε μιὰ κακή φωτογραφία θά βραβευθί ποτέ, επειδή θά είναι καλή ή έκθεση.)

Ο Διαγωνισμός είναι φωτογραφικός κι' όχι λογοτεχνικός.)

Τους λοιπούς όρους, κοινούς για όλους αυτούς τους Διαγωνισμούς, τους βλέπετε στην άρχή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

*Αθήναι, 42 δδδς Εϋριπίδου
τὴν 6 'Ιουλίου 1937

*Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαρι τής Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τή «Διάπλαι», διοργανώσε διεβδομαδιαίες ειδικές εκπομπές για τή «Ελληνόπουλα, τόσο του Έσωτερικού όσο και των Ελληνικών παροικιών του Έξωτερικού ως εξής : Κάθε Σάββατο, ώρα (*Αθηνών) 9 έως 9, 20 μ. κ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Και κάθε Πέμπτη, τήν ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και μου γράφουν, δικαιούνται να έχουν άπάντηση—έκτενέστερη ή συντομότερη, άναλόγως του θέματος και του χώρου—στην Αλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, με έσθωρο μελάνι γραμμένα, ή ακατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δεν τά διαβάζω. Επίσης δεν δέχονται γράμματα που δεν έχουν το απαιτούμενο γραμματόσημο και πρέπει να πληρώσω ό, τι λείπει διπλό. Νά τά ζυγίζετε στο ταχυδρομείο και να βάψετε το γραμματόσημο που χρειάζεται.

Καθώς σάς υποσχέθηκα, από σήμερα αρχίζω τις προκηρύξεις *Εκτάκτων Διαγωνισμών για το καλοκαίρι. Τον πρώτο, που είναι Φωτογραφίας, θά τον διαδεχθώ Μικρών Μυστικών, Στίξεως, Λευκών Δέξεων, καθώς κι' ένας λογοτεχνικός, Ποιήματος ή Διηγήματος. Πάντε ή έξη Διαγωνισμοί είναι πολύ άρκετοι για ένα καλοκαίρι. Στο μεταξύ, ή λίγο άργότερα, θά προκηρύξω και το νέο Πένταθλο.

Στην άρίθμηση των Πνευματικών *Ασκήσεων του προηγούμενου φυλλαδίου έγιναν μερικά τυπογραφικά λάθη. Ο πρώτος Δεξιόγραφος έχει αριθμό 467, αντί 367. *Επίσης οι Λογοπαικτικές *Ερωτήσεις έχουν αριθμούς 272—376, έμφ ο πρώτος πρέπει να είναι 372. Σας παρακαλώ γά τά διορθώσετε.

Για τά Διαπλάσπουλα, έχω στο γραφείο μου αντίτυπα του βιβλίου τής Μαρίας Φαλαγκά *Μές στην όμιχλη>, πρέσ δραχμές 40, (άντι 50, που είναι ή τιμή του γά τους άλλους). Και με τά ταχυδρομικά, δρ. 47 δια το έσωτερικό και 53 δια το έξωτερικό.

Δρομέα, αυτό το ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, σου άνέκρινα. Βέβαια θά είναι κι' ή προτίμησή σου άφού το έγραψες πρώτο στα προτεινόμενα. Χαίρω πολύ που σου άρέσουν τόσο τά μυθιστορήματά μου και που αποφάσιζες να λαβαίνεις μέρος στους Διαγωνισμούς μου. *Ελπίζω να μου γράφης συχνά.

*Όλα όσα μου γράφεις με άνδιαφέρουν, **Μεροστές**, και σε παρακαλώ πολύ να έξακολουθήσης να είσαι έκτενης, άνοιχτόκαρδη, ειλικρινής, και να μου έμπιστευέσαι ό, τι σου κάνει χαρά, λύπη ή άπορία. Χαίρω πολύ που έχεις ένα τόσο καλό κι' αγαπημένο άδελφό. Καλά σου είπες πώς δεν πρέπει να στενοχωριέσαι για τόσο μικρά πράγματα, άλλωστε δεν πιστεύω να *περιφρόνησάν> τον διαγωνισμό σου τά Διαπλάσπουλα. Ή έποχή ήταν ή αίτία που έλαβες λίγες άπαντήσεις κι' έλπίζω, τώρα που τελείωσαν τά σχολεία, να λάβης πολλές. Δεν ήξερες τί να πής στον κ. Φαίδωνα, άν του παρουσιάζουν ; Μά άπλοῦ-

στατα : *Είμαι Διαπλάσπουλα, ή **Μεροστές**, κι' ήλθα να σάς γνωρίσω>. Κι' ή συνομιλία άρχισε με χαρά. Πραγματικώς, το νέο θέατρο Κοτοπούλη έχει όλ' αυτά τά προτερήματα, και τάπαρημεis τόσο καλά, ώστε σκέφθηκα να τής στείλω τή σελίδα εκείνη από το γράμμα μου, που θά τής έκανε μεγάλη χαρά να τή διαβάσ. Δεν πιστεύω ναχης άντίρρηση.

Χαίρω πολύ, **Σίλλερ**, και για τήν έγγραφή σου και για τήν ίδρυσή αυτής τής «Συντροφιάς», όλο από Διαπλάσπουλα, που άνελάβε τήν προεδρεία της. Θά είδες τήν έγκριση των ψευδωνύμων κτλ. Τής εύχομαι ναναδειχθί *βαμιαστή στούς φίλους της>, όπως ώρκοσθήκατε οι σύντροφοι, όχι όμως και *φωδρή στούς έχθρούς της>, γιατί για ποιο λόγο θά είχες έχθρούς ; Κι' εν' άλλο άκόμα : τώρα που αποφάσιζες να συνεργαζής μαζί τους και μαζί μου, δεν χρειάζεται να συνεργάζεσαι και σ' άλλα περιοδικά. *Αμα άάχως το δικό μου, κάθε άλλο είναι περιττό.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τή συνδρομή τους να τή στείλουν το γρηγορώτερο. *Ας έχουν υπ' όψει τους, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ο μόνος μου πόρος> ή καθυστέρηση επομένως δυσκολεύει πολύ το έργο μου που άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

Ή παλιά μου **Μικρομέγαλη**—ή σημερινή συνεργατριά μου **Μαίρη Πελάγη**—που έστειλε απ' τους πρώτους 100 δραχμές για το δώρο στο Φαίδωνα, μου γράφει : *Για μάς ο κ. Ξενοπούλος είναι κάτι περισσότερο> είναι ή αγαπημένης μας Φαίδων. Δεν έχουμε μεγαλύτερο, στενότερο ψυχικό συγγενή απ' αυτόν. Με τις *Επιστολές του, με τις συμπουλές του τραφήκαμε απ' τά μικράτα μας...>. Είναι, αλήθεια, αξιοσημείωτο πώς όλοι άνεξέλετα, όσοι έγραψαν ή μέλησαν για το έργο του Ξενοπούλου στα Πεντητάχρονά του, δεν παρέλειψαν να τονίσουν και να εξάρουν το καλό που έκαμε στην έλληνική Νεολαία με τις *Αθηναϊκές *Επιστολές του, και να όμολογήσουν πώς κι' αυτοί οι ίδιοι, γνωστοί σήμερα λόγιοι, ποιητάι, πεζογράφοι, κριτικοί, από τις *Αθηναϊκές *Επιστολές, όταν ήταν παιδιά, έλαδαν το πρώτο ξύπνημα, το πρώτο σπρώξιμο, τήν πρώτη όδηγία. Κι' οι *Αθηναϊκές *Επιστολές, που άρχισαν το 1895, έξακολουθούσαν ως σήμερα άδιάκοπα, 42 δλάκαρα χρόνια!

Πολλές φορές εξέγρησα, **Μελέαργε**, τί είναι ο **ρεαλισμός** στην Τέχνη και στή Λογοτεχνία : ή πιστή απόδοση του πραγματικού. Αυτό, μου λές, το καταλαβαίνεις, και με ρωτάς ποῦ είναι το αντίθετο, Γενικά, πολύ γενικά, είναι ο **ιδανισμός**, ή έξιδανίκευση τής πραγματικότητας, που τή βλέπουμε σε διάφορες καλλιτεχνικές και λογοτεχνικές Σχολές, π. χ. στον παλιό Ρωμαντισμό, τον Συμβολισμό, κι' ως τον σημερινό Ίπερρεαλισμό. Οι μεγαλύτεροι ως τόσο πεζογράφοι των νεωτέρων χρόνων —κι' άς αφήσουμε τους ποιητές— είναι ρεαλιστές : ο Μπαλζακ, ο Ζολά, ο Ντοιντέ, ο Τουργκένιεφ, ο Δοστογιέφσκι, ο Γκόρκυ, ο Κνουτ Χάμσουν κι' έκατό τουλάχιστο άλλοι. Αυτό δεν άλλωδώνουν, δεν πλαστογραφούν τήν πραγματικότητα, για να τήν εξιδανικεύουν. Τήν παρουσιάζουν όπως είναι. *Αλλά αυτό δεν σημαίνει πώς τά έργα τους στεροῦνται από ποίηση. Άπεναντίας!

βγαίνει τόσο πολλή και τόσο μεγάλη ποίηση από τήν πραγματικότητα, όταν τήν ζωγραφίζει ένας αληθινός συγγραφέας!

Ολιμμένη Μελοδία, για τίς φωτιές του *Αη-Γιάννη—έθμο που επικρατεί όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και σε πολλά μέρη τής Εϋρώπης—ο κ. Φαίδων έγραψε προτέρου, τέτοια έποχή, μιὰ *Αθηναϊκή *Επιστολή κι' έχει σε παρατέμνω. Ναι, πολλά λένε για τήν άρχή του έθμου. Ή επικρατέστερη γνώμη είναι πώς διασώθηκε από τήν ειδωλολατρεία, ένα λείψανο τής πανάρχαιας πυρολατρείας.

Δεν ήταν βέβαια πολύ ευχάριστο, *Ανυπότακτη, να μέινης μετεξεταστέα στα Γαλλικά. Δεν έπρεπε όμως να το πάρης και τόσο κατάκαρδα. *Ένα μάθημα είναι αυτό κι' έχεις όλο το καλοκαίρι για να το μελετήσεις. Με χαρά έμαθα πώς στο σχολείο σας ίδρύθηκε *Ομάς *Οδηγών και πώς άρχιός είναι ή αγαπητή μας **Γελασία**. Σου έστειλα 5 τετράδια προς εξόφληση.

Δοξασμένο Ακρωτήρι, έχω υπ' όψη μου δυό μεγάλα κι' όραιο γράμματά σου. Πολύ μ' εύχαρίστησε ή περιγραφή του ταξιδιού σου ως το Ξυλόκαστρο, κατ' ευθείαν αυτή τή φορά. Κι' έμεις έδω, αυτές τις ήμέρες, είχαμε δροσιές και βροχές, άνάβληθηκα μάλιστα κι' ή παράσταση του «Ιππολύτου» στο άρχαιο θέατρο που ήταν να γίνη τήν περασμένη Παρασκευή, 2 'Ιουλίου, κι' έγινε μόλις τήν περασμένη Δευτέρα, 5 του μηνός. *Αλλά ο καιρός διορθώθηκε, οι ζέστες ξανάρχισαν, και μένα... θά με δροσίουν τά γράμματα των παιδιών μου από τις εξοχές. Ναι, ή **Σπίθα** που έλαβε μέρος στο τελευταίο Πένταθλο, είναι ή ίδια με τή **Σπίθα** που βλέπεις στους Διαγωνισμούς του 1935.

Σε άλλους δεν έχω τόπο σήμερα ναπανετήσω. Κι' επειδή άρχισε ή καλοκαιριτική γραμματοπλημμύρα, είμαι υποχρεωμένη ναφύσω αναπάντητα μερικά γράμματα, άν και τά διάβασα με τήν πιά μεγάλη εύχαρίστηση. **Ευτυχία, Περιακτήριον, Λυδία, Διαβολοκόριτσο, Κυκλαμιά, Μαύρε Καβαλλάρη, Μενεξέ**, καλά μου παιδιά, έφέτέλασα τις παραγγελίες σας, αλλά θά σάς άπαντήσω όταν μου έναγράψετε. *Έχετε και τις θερμές εύχαριστίες του κ. Φαίδωνος όσοι έστειλατε για το δώρο του.

Μην παραλείψετε, όσοι θά φύγτες για τήν εξοχή, αλλά κι' όσοι θά μέινετε στην πύλη, να προμηθευθήτε μερικούς τόμους μου για να περάσετε πῶς εύχάριστα το καλοκαίρι σας. Στο προηγούμενο φυλλάδιο δημοσίευσα και πλήρη κατάλογο των Μυθιστορημάτων που περιέχει κάθε μου τόμος Β' Περιόδου. Νά τον συμβουλευθήτε κι' αυτόν, για να παραγγείλετε τόμους με τά μυθιστορήματα που έχετε άκουστά και θά θέλετε να τά διαβάσετε.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ
6° Δελτίο Εισφορών

*Από προηγούμενες εισφορές δρ. 918

ΧΙ *Ολυμπιάς 10

Πεισματάρινο Γατάκι 10

***Αφανής *Ηρώας** 15

Αεϊλά 100

Βυζαντινός *Αετός 20

Τό όλον μέχρι 6 'Ιουλίου : δρ. 1073

*Η **Διάπλαις άσπάζεται** τους φίλους της : **Δήμητραν Πουλίτση** (ο *Ρεμβαμός> σου άνεκριθί> αλλά για να δημοσιευθί, πρέπει να πάρης ψευδώνυμο> στή Σελίδα *Συνεργασίας μόνο με ψευδώνυμο γράφουν) **Συριανόν** (ή Μαχική Εικόνα δεν είναι περίφημα σχεδιασμένη> έπειτα δεν έχει τή λύση> για να τήν κρίνω, πρέ-

